

nedlagt sig til at bruge en anden Fremgangsmaade og ikke havde sat Haardt imod Haardt og hævdet sin berettigede Stilling overfor Ministeren, havde det handlet uret imod Thinget, der havde nedsat det, og begyndt under uheldige Uppsic'er en Opgave, der var ilde set af Modstanderne, og som kan faae Betydning langt ud over det Spørgsmaal, som her foreligger. Jeg tvivler derfor ikke om, at Thinget anerkjender dets Fremgangsmaade, men jeg skal ikke negte, at jeg kun er gaet med til det foreliggende Forslag til en Dagsorden, fordi ærede Kolleger have ønsket det; thi jeg havde troet, at et korrekt Udtryk for vor hele Stilling havde været, at Thinget havde udtalt en bestemt Misbilligelse af Ministerens Optraeden, som den foreligger i hans Skrivelse af 5te Februar, og samtidig en Anerkjendelse af Flertallets Fremgangsmaade. Jeg anerkjender imidlertid, at begge Dele ligge ogsaa i den Form for Dagsordenen, der er indgIVEN, og har derfor ikke villet dissentiere fra mine ærede Kolleger i Flertallet, men jeg tror, at igjennem min Redaktion vilde den rette Stilling være kommen ligesaa klar frem. Nei, vi have Sinet at undskylde, men vi maatte have Meget at undskylde overfor Thinget, naar vi vare vegne tilbage for en Udtalelse fra Ministerens Side, der gik ud paa ikke at give Dplysning om Spørgsmaal af den Natur, som ligge for.

Justitsministeren: Mod den nu fremkomne tredie Dagsorden har jeg ganske vist mindre at indvende end mod den anden Dagsorden. Jeg erkjender, at Sagen stiller sig noget anderledes, da det nu hedder, at Justitsministeren vil have Banfselighed ved at gjengive de Betragtninger, der have været bestemmende for Ministeriets Billigelse af de paaklagte Handlinger. Nu refererer det sig altsaa ikke til Ministerens Evne til at gjengive de Betragtninger, der have været bestemmende for hans Optraeden. Ikke desto mindre er Udtalelsen, selv saaledes forandret, dog ikke korrekt. Hvad jeg har udtalt, og hvad jeg troede at have udtalt saa klart, at det ikke kunde misforstaas, var det, at en Del af de Betragtninger, som ønskedes meddelte, vilde jeg ikke være i Stand til at meddele, fordi deri spurgtes om Betragtninger, som ikke havde været tilstede hos mig, men hos Andre. Men forsaavidt „Ministeriet“ omfatter en Periode, i hvilken jeg har været Medlem af Ministeriet, og forsaavidt som jeg har taget Del i de Handlinger, hvormod der er Spørgsmaal, vil jeg selvfølgelig kunne meddele disse Betragtninger. Skal det altsaa forstaas saaledes, at det, som man ønsker at faae Dplysning om, kun er de Betragtninger, der have ledet Ministeriet paa en Tid, da jeg har været Medlem af det, ja, saa kan jeg for mit Vedkommende forsaavidt ikke have Noget at erindre mod det foreliggende Forslag til en Dagsorden, men det er da ogsaa nødvendigt, at dette bliver klart. Den

ærede Ordfører har frendeles søgt at give den anden Del af Forslaget, hvori det hedder, at „det kun er faare Lidet, han til den foreliggende Sags nyere Belysning kan meddele“, den Forstaelse, at herved kun sigtes til, hvad der er omtalt fra Udvalgets Side i den afgivne foreløbige Betænkning, og det forekom mig, at den ærede Ordfører spjode til: navnlig de to Grundlovsbrud, om hvilke der er Tale. Derom vilde jeg, som jeg før har tilladt mig at sige, ikke kunne meddele det ærede Udvalg mange flere skriftlige Data, end det allerede har modtaget. Deraf følger imidlertid ikke, for at jeg i al Overflodighed skal gjentage det, at jeg ikke maasse skulde være i Stand til ogsaa at belyse denne Side af Sagen, men det er i Øvrigt en Selvfølge, at jeg paa ingen mulig Maade agter at paatvinge mig det ærede Udvalg med mine Dplysninger. Den ærede Ordfører udtalte i Øvrigt gjentagne Gange, at han var bleven overrasket og da navnlig ogsaa over, at jeg ikke nærmere havde undersøgt Rigtigheden af den Gjengivelse af en Skrivelse, der findes i Udvalgets foreløbige Betænkning. Jeg tror, at det har været fuldstændig korrekt, naar jeg har ment, at det, der var Gjensandt for Forhandling, var det formelle Spørgsmaal, om der var Anledning til at opfordre Justitsministeren til at komme med Dplysninger, og at der derimod ikke under denne Forhandling var Tale om, hvorvidt Realiteten af det, der var gjengivet, var rigtig i den ene eller den anden Henseende. Men i Øvrigt skal jeg lade denne Side af Sagen ligge og kun endnu tillade mig ligeoverfor den ærede Ordfører at udtale, at det ikke er rigtigt, naar den ærede Ordfører har sagt, at jeg i min Skrivelse af 5te Februar rundt ud har givet et Afslag paa at meddele Dplysninger, og at det var umuligt i Skrivelsen at finde en Antydning af, at jeg vilde give Dplysninger. Det forekommer mig, at naar der staar i den omtalte Skrivelse, at „saaledes som Spørgsmaalet nu foreligger“, finder jeg ingen Anledning til at sætte det ærede Udvalg i Rumbstak om de Betragtninger, der have været bestemmende for Justitsministeriet ved de af samme trufne Afgjørelser, uden forsaavidt Saadant fremgaar af de fremsendte Afstykker, saa er derved ikke blot antydet, men der er udtrykkelig paapeget, at det var under den nu forhaandenværende Situation, at jeg ikke fandt Anledning til at give de Dplysninger, hvormod der var Spørgsmaal, hvormod der aldeles ikke rundt ud er givet Afslag paa overhovedet at meddele Dplysninger. Det er derfor heller ikke rigtigt, naar den ærede Ordfører har sagt, at jeg skulde have udtalt noget Andet i Thinget end det, jeg har skrevet. Jeg skal imidlertid ikke komme yderligere tilbage herpaa; jeg har sagt, hvad jeg anser for tilstrækkeligt i denne Henseende. Derimod er der et Par Ord, hvortil jeg foranlediges ved, hvad der nys blev udtalt af det ærede Med-